

Am observat cu toții că, odată cu formarea coaliției ACUM/PSRM, Igor Dodon se comportă altfel decât de obicei. Și-a domolit discursul politic, și-a nuanțat sforăitoarea retorică filorusă și antioccidentală de odinioară, a ieșit din izolare internațională, iar joi s-a tras în poză cu Donald și Melania Trump la Adunarea Generală a ONU, scrie Petru Bogatu în www.deschide.md, preluat de Romanian Global News.

Peste puterile premierului

Multă lume pune schimbarea imaginii președintelui pe seama slăbiciunilor primului-ministru. Acesteia i se impută că ar face concesii inadmisibile șefului statului. I se reproșează că ar renunța la propriile atribuții în favoarea lui Igor Dodon.

Toate aceste acuzații, deși par plauzibile la prima vedere, nu-s întru totul adevărate. În realitate, lucrurile sunt mult mai complicate.

Noua înfățișare politică și ascensiunea lui Igor Dodon pe plan extern nu au cum fi exclusiv opera Maiei Sandu. Modelul comportamental impus președintelui necesită un design politic și psihologic sofisticat care nu este pur și simplu la îndemâna premierului.

Întărirea instituției prezidențiale și preluarea de către șeful statului a unor importante pârghii ale puterii executive pot fi, cu certitudine, atribuite liderilor blocului ACUM. În cazul acesta, e vorba de o banală partajare a funcțiilor.

Este la mintea oricui, de exemplu, că instalarea în fruntea Curții Constituționale a unui reprezentant al PSRM a făcut parte din târgul Maiei Sandu și al lui Andrei Năstase cu Dodon. Nemulțumirile pe care și le-a etalat ulterior premierul în legătură cu alegerea lui Vladimir Țurcan au avut menirea doar să potolească fronda din propriul partid.

Scris de Chișinău, România de Est (Basarabia)/Romanian Global News
Vineri, 27 Septembrie 2019

Consolidarea pozițiilor președintelui în materie de Justiție, Apărare sau Securitate este prețul pe care PAS și PPDA îl plătesc pentru faptul că dețin majoritatea absolută a portofoliilor în Guvern. La fel și unele decizii adoptate de Guvern sau votate de Parlament care favorizează PSRM pot fi puse în socoteala liderilor blocului ACUM.

Nu așa stau lucrurile însă în politica externă. Ieșirea spectaculoasă a lui Igor Dodon din izolarea internațională este o performanță mult peste puterile Maiei Sandu, firește.

Aranjamente internaționale

Primirea președintelui Republicii Moldova la Cartierul General NATO, bunăoară, putea fi posibilă doar în urma unei hotărâri politice adoptate la un înalt nivel internațional. De asemenea și participarea lui Igor Dodon la lucrările Adunării Generale a ONU din luna septembrie.

În trecut fie spus, reuniunea Națiunilor Unite de la New York din anul curent se constituie într-un eveniment politic extrem de important care nu poate fi subestimat. La eveniment participă decidenți politici de prim rang din toată lumea.

Un discurs programatic a fost rostit de președintele american care a abordat probleme mondiale de stringentă actualitate: libertățile individuale, globalizarea, securitatea internațională, Iranul, China și alte amenințări ce vin dinspre regimurile totalitare etc. În marja Adunării Generale a ONU, Donald Trump se întâlnește cu un șir de lideri politici, printre aceștia numărându-se și președintele ucrainean Volodimir Zelenski.

Dodon, firește, nu face parte, din acest cerc privilegiat. Totuși, el a putut trage foloase de pe urma aflării sale la New York.

A avut ocazia să schimbe două vorbe cu președintele României Klaus Iohannis, s-a fotografiat cu președintele SUA Donald Trump, cu alți câțiva lideri politici. Oricum ai întoarce-o, participarea sa la reuniunea anuală a Națiunilor Unite este un succes politic incontestabil pentru el și, totodată, o pierdere pentru Maia Sandu care ratează evenimentul.

Ca și întrevederile sale anterioare cu Secretarul General al Alianței Nord-Atlantice, Jens Stoltenberg, sau cu președintele Parlamentului European, David-Maria Sassoli, întâlnirile președintelui Republicii Moldova de la ONU sunt rodul unor aranjamente internaționale. În niciun caz nu cedări unilaterale și nepermise, făcute de premierul moldovean, după cum consideră unii.

Dodon profită astăzi de jocurile de culise făcute de Moscova și Berlin pentru a aduce la guvernare în Republica Moldova coaliția ACUM/PSRM. Astfel, în spatele noului său look politic se ascund președintele Rusiei Vladimir Putin și omologul său german Frank-Walter Steinmeier, fără de care înțelegerea dintre dreapta pro-europeană și stânga rusofilă era puțin probabilă.

Evident e că această combinație controversată, șocantă chiar pentru multă lume, s-a făcut nu de flori de cuc și nu în dorul lelei. Aranjamentul are un rost și niște scopuri precise care nu întotdeauna se văd cu ochiul liber.

Dodon e o mică parte demontabilă dintr-un mare mecanism european al reconcilierii cu Moscova care se pune iar în mișcare. Altfel spus, asistăm la o nouă tentativă a unor cercuri de la Berlin, sprijinite și din alte capitale europene, de a se împăca până la urmă cu Rusia în conformitate cu condițiile impuse de Putin.

O piesă ceva mai importantă în acest angrenaj e tânărul președinte ucrainean. În UE există destule forțe care mizează pe promisiunile electorale ale acestuia de a pune capăt războiului din Donbass.

Planul Steinmeier, scos de la naftalină

Deunăzi, Zelenski a făcut un gest care dovedește că mecanismul reconcilierii cu Rusia a fost pus în funcțiune totuși. El a revenit, nitam-nisam, la planul Steinmeier de acum trei ani privind aplanarea conflictului armat din estul Ucrainei (<https://interfax.com.ua/news/political/390698.html>).

Scris de Chișinău, România de Est (Basarabia)/Romanian Global News
Vineri, 27 Septembrie 2019

În 2016, actualul președinte al Germaniei, care atunci deținea portofoliul de ministru de Externe al țării sale, a propus desfășurarea sub egida OSCE a unor alegeri în teritoriile ucrainene ocupate de separatiști fără demilitarizarea zonei și fără evacuarea intervențiștilor ruși. Cum însă președintele Poroșenko, precum și majoritatea forțelor politice de la Kiev au respins această idee, planul Steinmeier a fost dat uitării.

Între timp, lucrurile s-au schimbat. În Ucraina a crescut numărul alegătorilor care doresc încetarea grabnică a ostilităților, iar la Chișinău au apărut forțe politice pretins proeuropene care consideră că există pericole mai mari decât re-sovietizarea Republicii Moldova.

Este limpede că în UE adepților împăcării cu orice preț cu Rusia n-avea cum să le scape această conjunctură extrem de favorabilă. Planul Șteinmeier, scos de la naftalină, i-a rezervat și lui Dodon un rol anumit în operațiunea de refacere a punților europene ce duc spre Moscova.

Iluzia reconcilierii

Ideea este să se realizeze o înțelegere cu Putin, preponderent în baza intereselor geopolitice ale Kremlinului, și astfel să se instaureze pacea, punându-se capăt divizării Ucrainei și Republicii Moldova între eurofili, pe de o parte, și rusofili, pe de alta. Așa a reușit președintele proscris al Republicii Moldova să iasă din izolare internațională și să cutreiere lumea de-a lungul și de-a latul ei.

La mijloc nu-i decât însă o utopie, bineînțeles. O iluzie a păcii și a împăcării.

Și asta pentru simplul motiv că modelul democratic occidental și cel autocratic rusesc sunt ireconciliabile. Cetățenii Ucrainei și Republicii Moldova sunt sortiți să aleagă între două areale civilizatoare, fapt care nu poate fi suprimat prin impunerea unor dubioase acorduri contra naturii.

Nu încapă îndoială că viziunile lui Steinmeier și compania nu au cum fi agreate de toți în UE. Ele sunt privite cu neîncredere sau chiar repudiate categoric de majoritatea politicianilor rezonabili.

Totuși, lobby-ul pe care face președintele german, iar de la un timp înapoi, și cel francez, pentru utopia reconcilierii cu Putin își spune cuvântul. Anume pe coama acestei iluzii a păcii geopolitice între UE și Rusia s-a urcat la putere alianța ACUM/PSRM.

Cu materialul clientului

Occidentul se vede silit să lucreze în fostul bloc comunist cu materialul clientului. Nu este de mirare că acesta din urmă adesea îl dă de sminteală.

Totuși, vechea Europă care, spre deosebire de americani, nu are senzorii politici foarte fini, nu o dată a greșit lamentabil în relația cu fostele republici sovietice. A mizat pe niște gloabe gen Filat sau Ianușcoviț care au discreditat-o.

Acum unii în UE pontează la Chișinău pe mâna unui bufon cinic, coruptibil, populist, finanțat ilegal de Moscova care duce Republica Moldova spre un dezastru iminent. În fața acestor rătăcirii este important ca electoratul românesc și pro-occidental să nu-și piardă capul și să-și vadă clar interesul.